

1 • To si čtenářky většinou neuvědomují

Chodíme vážně, tváříme se hluboce a kávu objednávatme unaveně, protože tu nejsme pro legraci, nýbrž píšeme knihu. Ne tuhle, jinou. Taky musíme absolvovat jízdu na koni, jízdu se psím spřežením a vířivku pod širým nebem. Vířivka pod širým nebem je na terase na stejném patře, jako máme pokoje, takže jdeme rovnou v županech. Jako personál tu jsou většinou mladé hezké holky a jedna z těch hezkých holek nám ukazuje, kam pověsit župany, kudy do vany vlézt, a pouští víření. Tomáš má jako vždycky foťák a leze do vany opatrně, aby ho nenamočil.

„Něco k pití si budete přát?“ ptá se hezká holka.

To mě udivilo. Nesmyslné šplouchání pod širou oblohou a k tomu ještě něco k pití, to už je dost velká výstřednost, ale píšu knihu, tak proč ne.

„Něco suchýho bílýho,“ říkám.

„Máme výborný Vlašský ryzlink.“

Odkývnu Vlašský ryzlink. „Dobře, jeden vlašák a dvě skleničky,“ řekne hezká holka.

„Slečno, nám bude stačit jedna sklenička pro oba,“ říká Tomáš zvláště měkkým hlasem. Asi je dojatej, říkám si, a on abstinuje, proto jen jedna sklenička.

Hezká holka zmizela a Tomáš, že udělá nějakou fotku. Nadirigoval mě do naprosto nepohodlného místa, aby měl v pozadí stromy, pak jsem buď z vody čouhal moc, nebo málo, pak jsem se zas netvářil správně, prostě to trvalo dlouho. Mezitím přišla hezká holka s vlašákem, dala ke mně na rantl podložku, postavila na ni skleničku a nalila vlašák.

„Miláčku, takhle ti to ale nesluší, usměj se přece trochu!“ řekl Tomáš zvláště měkkým hlasem a hezká holka se na mne podívala hodně udiveně. Myslel jsem, že Tomáše zabiju, ale přes tu vodu jsem na něj nedosáhl. Nejsem homofob, mezi nejlepšími přáteli mám několik gayů, ale prostě bych byl rád, aby mě tu hezký holky vnímaly jako heteráka. Ve Svaté Kateřině jsme byli ještě tři dny, ale napravit se mi to už nepodařilo.

Vloni v létě na Vyžlovce jsem si uvědomil, že se sotva vleču, nemám žádnou energii, sotva dýchám, že jsem prostě už jaksi předsmrtně chcíplý, a rozhodl se, že s tím něco udělám. Protože s tím ale mám zkušenosti, věděl jsem, že nesmím přepálit začátek. Postavil jsem se tehdy

doprostřed pokoje, chvíli zhluboka dýchal, pak dvakrát opatrně upažil, dvakrát předpažil a pak si šel dát cigaretu s dobrým pocitem, že jsem začal nový život.

Jsem urputný, a když se do něčeho pustím, nic mě nezastaví. Druhý den jsem rovněž opatrně upažil a předpažil, další den taky a neuběhl ani týden a já zkusil, kolik udělám kliků. Tři. Není to moc, říkal jsem si, ale taky mohly být jen dva nebo jeden, takže jako základ je to dobré. Koncem léta jsem se rozhodl, že až se vrátím do Prahy, koupím si nový rotoped, protože ten starý jednak už léta nefungoval, jednak kdyby fungoval a já na něm šlapal, bolela by mě záda. Zjistil jsem, že se vyrábějí rotopedy, na kterých člověk sedí pohodlně opřený jako v kavárně a šlape jen tak mimochodem, jako by o to vůbec nešlo. Dokonce jsem si koupil činky jednoručky, abych si dal do pořádku i ruce, přesněji ruku, ale k tomu se vrátím později. Nový rotoped přišel v prosinci, byl jsem tedy v Praze dokonale vybavený a šlapal a cvičil pravidelně a dlouho.

Už jsem byl v docela slušné kondici, ale věděl jsem, že ji musím udržovat, že jestli na jaře odjedu na Vyžlovku a budu tam zase jen sedět v křesílku a psát nebo kreslit, bude kondice brzo pryč. Když jsem se tedy na jaře na Vyžlovku přestěhoval, koupil jsem druhý rotoped, co

se na něm sedí jako v kavárně, a druhý pár činek a udělal si cvičební plán. V době, kdy jsem si cvičební plán dělal, jsem samozřejmě dobře věděl, že ho nesplním, ale ještě jsem ani netušil, jak moc ho nesplním.

Umyl jsem jí misku, nasypal granule, na to natrhal plátek šunky a šel si nahoru pracovat. Za chvíli přišla Bais a upřeně se na mne dívala. Prohodil jsem nějakou něžnost, pracoval dál, ale Bais se na mne pořád dívala a velmi pomalu máchala ocasem ze strany na stranu. Zase něžnost, zase pracuju, Bais si lehla přede mne, ale pak vstala a znovu se na mne dívala. To toho udělám, říkám si, když mě takhle provokuje, šel jsem si dolů uvařit kávu a tam zjistil, že jsem Baisinu misku nechal nahoře na kuchyňské lince, kam ona přirozeně nemůže. Položil jsem ji na zem a šel se Bais omluvit. Dívala se na mne s vlídným pochopením, jako že ví, že už to se mnou lepší nebude, ale že ví, že se snažím. Má mě ráda.

Každý můj sezonní pobyt na Vyžlovce začíná tím, že na Vyžlovku přestěhuju všechny pastely a Bais, Bais hned něco štípne do čumáku, ona děsivě oteče a vypadá jak mládě hrocha, já s ní jedu na veterinární pohotovost do Českého Brodu, tam jí pak nějakou hodinu držím packu, aby se jí nevysmekla kanyla s kapačkou, a když

se vrátíme, Bais splaskne, dostane alergie z trávy, já jí cpu do krku léky a něco stříkám mezi drápy na tlapkách, vyndávám míčky zpod postelí, házím talíř a vykrucuju klíšťata. Spí se mnou v pokoji, a když se jdu ven vyčúrat, jde se mnou, posadí se vedle a dělá, že se nedívá. Myslím ale, že trochu se dívá.

Přes zimu je Bais u mladých, od jara do podzimu na Vyžlovce s námi starými, ale protože jsem tam většinou sám, je tam tedy se mnou. Když přijedou mladí, pohraje si Bais s dětmi, ale u mladých nespí, spí a strávuje se u nás.

Zhruba před sedmi lety si naši mladí, Tomáš a jeho Radka, vzpomněli, že chtějí psa. Hned jsem věděl, že je zle a mobilizoval všechny síly, co jsem měl. Psa jsem jim rozmlouval, jak jsem uměl. Když jsem ale viděl, že prohrávám, že jsou neoblomní, sepsal jsem formulář čestného prohlášení, že mladí budou respektovat, že já toho psa nebudu nikdy venčit a nikdy se o něj nebudu muset starat, že to berou na vědomí a je jim to jasné. Pak jsem pozval mladé, ti to podepsali, já prohlášení zasunul do plastových desek a zavěsil do šanonu *Různé*. Tak, a jsem z toho venku, říkal jsem si. No a tak do rodiny přišla německá boxerka Bais a já se o ni zhruba polovinu každého roku starám.